

Olematu ilu. Hinnates seda, mida pole

ART OF ABSENCE

Fotod ja tekst / Photos and article: Berit-Bärbel Rebane

Majad kerkivad ja kaovad nagu seened ning silmale nähtamatuks jääva seeneniidistikuga sarnaselt on ka selle taga palju rohkem jõude, kui esmapilgul paistab. Elutsükli ilu võib näha nii tärkamise kui ka kõdunemise faasis, eose ja ideenagi võivad need olla imekaunid. Olgu siis abiliseks mikroskoop või visand.

Vanad hüljatud majad lagunevad aga nagu hambad. Nende saatus on kas väljatõmbamine või uus, täiuslik läikiv lamineeritud fassaad. Uus kihistus kirjutab üle eelmise, võttes viimaselt eluõiguse. Reaalsuse varasemat mudelit kannavad endas vahel vaid fotod, kuid ka need on kaduvad, neidki saab muuta. Mälujälg kirjutatakse üle ning elu läheb edasi.

Urbanistlikel ekslemistel olen püüdnud kinni hetki olnu ja tuleva vahel, milles on peidus nukrus ja salapära. Kadunud lood, mis järgmisel hetkel pudenesid kosmosetolmuks. Jäljed sellest, mis oli ja mida enam kunagi pole. Lüngad, mida tuleb täita oma teadmiste, mälestuste ja kogemuste abil, arheoloogide, antropoloogide ja semiootikute pärusmaa.

See on nagu kaotatud jäsemest jäänud fantoomvalu, tühjuse õõnes külmus. Kulumise ja kadumise, vägivaldse eemaldamise ning loodusjõudude kätetöö. Wabi-sabi esteetika nihete assortii, milles ühinevad ajutisus, kannatus ja tühjus. Tahtmatult minimalismini paljaks kooritud hetked, milles peituv vaigistamata, toores lein annab juurde ürgset näljast jõudu. Vahel on vähem rohkem, kuid vahel on vähem rohkem, kui suudame taluda.

Nihete ja puuduva temaatikaga olen tegelenud vähemalt viis aastat. Linnaruumi märkamisi, millele sai mõttes juurde pandud teemaviide „Art of Absence“, olen kogunud nii Riias, Helsingis, Viinis, Tallinnas kui ka Ungari väikelinnas Fertőrákoses. See ei ole kõigest üks näitus või pildiseeria, vaid maailma nägemise viis. Ilmselt tunnen ma ennast ära nendes kõrvalekalletes, visuaalsetes kalambuurides ning sobimatutes. Igal inimtekkelisel esemel on korraga elu ja lugu ning roostel nii lumuvad ja maalilised mustrid. Ma ei proovi neid olukordi muuta, parandada või – jumal hoidku! – lavastada. Ma jäädvustan neid, et ka teised saaksid näha aja, ruumi ning juhuse kokkupuutepunktis toimuvat imet. Taustaks mängimas The Verve'i „Bitter Sweet Symphony“.

Buildings rise and disappear like mushrooms, and like the mycelium invisible to the eye, there are many more forces at play in the background than might seem at first glance. The beauty of the cycle of life can be seen in both the sprouting and decaying phases, and they can be stunning even as a sprout or an idea. Whether helped along by a microscope or a sketch.

But old abandoned buildings decay like teeth. Their fate is to either be torn down or to get a new, perfectly shiny laminated facade. The new layer overwrites the previous, stripping it of its last right to life. The earlier version of reality is sometimes only preserved in photos, but these, too, are fleeting and can be altered. A stamp in the memory is rewritten and life goes on.

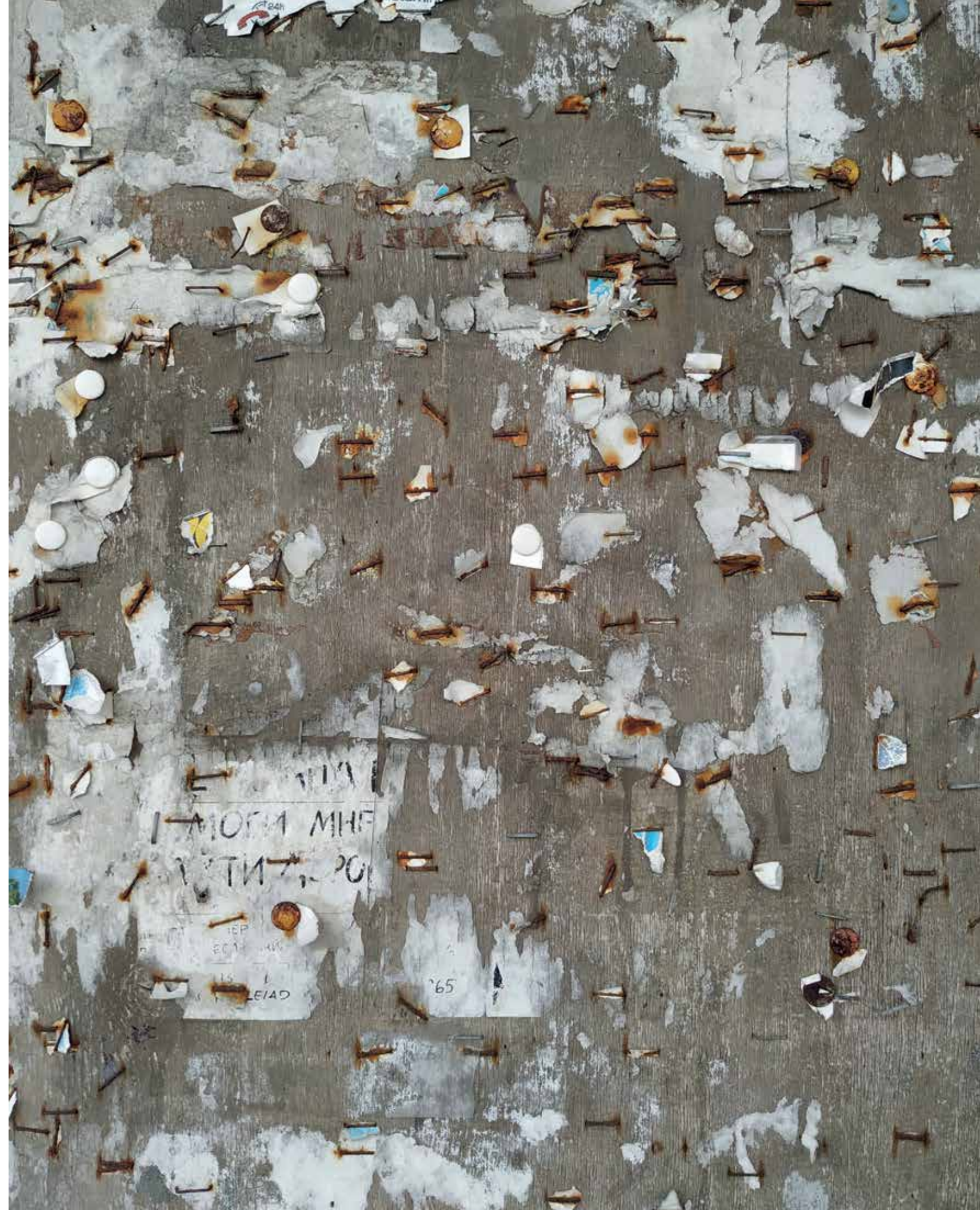
In my urban wanderings, I have captured moments between the past and the future that mask sadness and mystery. Lost stories that crumbled into space dust the next moment. Traces of what used to be and what will never be again.

It is like phantom pain caused by an amputated limb, the hollow cold of emptiness. The work of wear and tear and loss, violent removal, and forces of nature. An assortment of the shifts of the wabi-sabi aesthetic that combines temporality, suffering, and emptiness. Moments inadvertently stripped down to minimalism in which the insatiate raw mourning adds to it primitive starved power. Sometimes there is more, sometimes less that we can bear.

I have immersed myself in the theme of shifts and absence for at least five years. I have collected observations from urban space, which I started calling *Art of Absence* in my mind, in Riga, Helsinki, Vienna, Tallinn as well as in the small Hungarian town of Fertőrákos. This is not just an exhibition or series of images, it's a way of seeing the world. I probably recognise myself in these anomalies, in these visual puns and incompatibilities. Every man-made object has both a life and a story, and rust has such enchanting and picturesque patterns. I'm not trying to change, to improve or – God forbid! – to stage these situations. I capture them so others could see the miracle happening at the intersection of time, space, and chance. The Verve's "Bitter Sweet Symphony" is playing in the background.

Berit-Bärbel Rebane: Gaps to be filled with our own knowledge, memories and experiences, the domain of archaeologists, anthropologists, and semioticians.

Berit-Bärbel Rebane
Olematu ilu
Art of Absence

Berit-Bärbel Rebane
Olematu ilu
Art of Absence